

klarede det". Det andet og altafgørende skridt var, da de sad ved mit bord til BRIT Awards i 2006, hvor jeg vandt prisen som Årets Kvindelige Artist, husker Kate Tunstall, der ser helt forlegen ud ved at nævne disse gigantiske øjeblikke i sin karriere.

- Det var øjeblikket, hvor de endegyldigt fandt ud af, at jeg faktisk havde et fast arbejde, siger hun og griner, så det runger i hele lokalet.

Når landskabet skaber

Den 35-årige sanger begyndte i en ret sen alder at interessere sig for musik. Først som 15-16-årig startede hun med at lave kassettebånd med sange af sine yndlingsbands. En liste, der tæller PJ Harvey, The Flaming Lips, Muddy Waters, Stone Roses, Fairground Attraction og Howlin' Wolf.

- Det var en helt absurd blanding af kunstnere og stilarter. Alt lige fra folk og blues til progressiv rock. Jeg slugte det hele råt, fortæller Kate Tunstall.

Hun har dyrket og udforsket musikken lige siden, og i de senere år er hun blevet interesseret i, hvordan musik udvikler sig og skabes i øde egne som i Skotland, Norge eller på Færøerne, Island eller Grønland.

- Det er spændende at se, hvordan musik former sig i et område, hvor indbyggerne ikke har samme tilgang og adgang til musik som i storbyerne og metropolerne. Steder, hvor der ikke er store koncerter, vrimler med turister eller er radiostationer, der spiller den nyeste musik, forklarer hun.

I Skotland flytter langt de fleste bands til Glasgow for at gøre karriere. Og de har ikke nødvendigvis den samme lyd som de bands, der forbliver boende i de små flækker rundt i landet.

- Jeg tror, klimaet spiller en markant rolle i ens udtryk. Hvis man ikke kan bevæge sig uden for en dør store dele af året, må det have stor indvirkning på de toner, man sætter sammen. På den måde minder de britiske øer og Skandinavien meget om hinanden. Det er sprudlende musikscener, der måske netop nyder godt af, at vi er tvunget til at opholde os inden døre store dele af året. Altså kan der komme noget godt ud af kedsomhed, understreger Kate Tunstall, der kalder sig selv en klassisk romantiker, hvor landskabet præger hendes måde at skrive på.

- Hvis man som mig kommer fra det nordøstlige Skot-

land, der er forblæst, fyldt med klipper, kulde og konstant regn, vil det uvilkårligt påvirke ens musik. Det lyder måske ikke voldsomt tiltrækkende, men da jeg kom til London, slog det mig, at jeg ville blive sindssyg, hvis jeg evig og altid var omgivet af mennesker. Man sammenligner sig altid med de mennesker, man ser, fordi vi bruger hinanden som spejle. Det er ikke sundt altid at spejle sig i andre, fordi man kan ende med at blive egoistisk, overfladisk og endda paranoid. Hvis man befinder sig ude i den barske natur, stopper man hurtigt med at tænke på sig selv og koncentrerer sig i stedet om landskabet og det, der omgiver en. Det kan være et særdeles kreativt sted at befinde sig, fortæller Kate Tunstall, der i dag bor en halv time fra London i et bindingsværkshus med eget solcelledrevet studie.

Enkelte åbenbaringer

Efter interviewet skal Kate Tunstall mødes med en grønlandsk ven. Derfor er det oplagt at spørge, hvad baggrunden er for åbningsnummeret "Uummannaq" på hendes seneste album "Tiger Suit".

Den er, viser det sig, at hun i 2009 var en del af projektet

Cape Farewell, der fokuserer på klimaforandringer. Et skib blev sendt af sted til Vestgrønland med 20 forskere og 20 musikere, hvor blandt andet Martha Wainwright, Jarvis Cocker og Leslie Feist var om bord.

- Det var en ubegribelig speciel samling mennesker på et ubegribeligt smukt sted. Jeg har altid været fascineret af Grønland og samlede på eskimo- og inuit-ting som barn og elskede at bygge igloer, når der var sne. Det var dog virkelig vanskeligt at befinde sig på en relativt lille båd med en bunke kæmpe egoer fra vidt forskellige planeter. Mit eget ego led under det, fordi jeg var gået i gang med min tredje plade og tvivlede på, at jeg ville opnå det, jeg håbede på. Tilmed lagde vi til i byen Uummannaq, hvor jeg spillede den ringeste koncert i mit liv. Jeg følte mig i den grad andenrangs sammenlignet med de andre musikere og gik helt ned på selvtilliden. Men efterfølgende kan jeg se, det var nødvendigt for mig at have det helt forfærdeligt og komme over det. De tanker blev til åbningsnummeret "Uummannaq", der kom til verden, mens jeg stod og skreg fortvivlet ind i isbjergene, husker Kate Tunstall.

Hendes mest kendte sang er uden tvivl "Suddenly I See" fra debutalbummet "Eye to the Telescope" fra 2004. Den sang benyttede Hillary Clinton til sin præsidentvalgkampagne i 2008. En kamp hun tabte til partifællen Barack Obama. Men sangen vandt globalt genhør, og Kate Tunstall fortæller, at hun selv har haft enkelte af den slags øjenåbnende oplevelser, som titlen refererer til.

- Det er sket få gange i mit liv, at jeg har haft det, man kan kalde en slags åbenbaring og pludselig erfaret, hvordan det hele hang sammen. I et tidligere forhold var jeg helt forkert på den. Det var, som om vores problemer var skrevet med usynligt blæk, der med et trylleslag blev læseligt. Med ét kunne jeg se, det var mig, der var problemet, og ikke ham, fortæller Kate Tunstall, mens et ærligt smil breder sig om hendes læber. Forårssolen og en grønlandsk ven venter udenfor. Kate Tunstall lover, at hun vil tjekke denne Pontoppidan ud ved lejlighed og snart vende tilbage til Danmark.

Af Simon Staun
sim@fyens.dk

Albummet "Tiger Suit" blev indspillet i det berømte Berlinstudie "Hansa Tonstudios", hvor David Bowie skabte "Heroes", U2 lavede gennembrudsalbummet "Achtung Baby" og R.E.M. netop har indspillet "Collapse Into Now".

"Jeg har altid drømt om at besøge Berlin. På grund af historien men ikke mindst, fordi byen har overtaget Londons rolle som Europas kulturhovedstad. Den svømmer over med kunst, kreativitet og positiv energi, hvilket fik London til at føles som en enorm selvoptaget by."

